

РИК РИЪРДЪН

ИЗПИТАНИЯТА НА
ДЯЛООН

◀ 2 ▶

ТЪМНОТО ПРОРОЧЕСТВО

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Dark Prophecy*

Text copyright © Rick Riordan, 2017
Permission for this edition was arranged
through the Galt and Zacker Literary Agency

Превод Александър Драганов
Редактор Ина Михайлова
Коректор Таня Симеонова

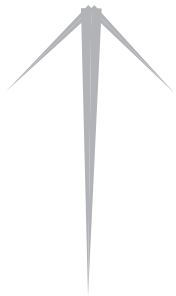
Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 2500 бр.
ISBN 978-954-27-2010-2

*На Урсула ле Гуин¹, която ме научи,
че правилата се променят в най-далечния бряг.*

---

¹ Легендарна фентъзи писателка, автор на поредицата „Землегория“. – Бел. прев.

1

Лестър (Аполон)

Да, още съм човек; благодаря, че попита.

Богове, мразя живота си.

ОЩЕ КОГАТО ДРАКОНЪТ ни обяви война на Индиана, се досетих, че денят няма да е хубав.

Пътувахме на Запад вече шест седмици, а Фестус не бе показвал подобна враждебност към щат. Не обърна внимание на Ню Джърси. Пенсилвания му хареса, въпреки битката ни с циклопите в Питсбърг. Някак понесе Охайо, дори след срещата ни с Потина, римската богиня на детските напитки, която ни преследваше под формата на голяма червена стомна, върху която бе нарисувана усмивка.

Ала по някаква причина Фестус реши, че Индиана не му допада. Кацна върху купола на парламента в щата, размахаше метални криле и изплю струя пламък, която овъгли червенния флаг², който се вееше от колоната.

– Спокойно, приятелче – Лио Валдес дръпна юздите на дракона, – говорихме за това. Няма да палиш обществени сгради!

Седнала на гърба на дракона зад него, Калипсо стисна люспите на Фестус, за да запази равновесие.

---

² Вероятно става дума за знамето на конфедератите, загубилата страна от Гражданската война в Щатите. Макар и родом от Тексас, Рик Риърдън не е от писателите, изпълнени с носталгия по стария американски Юг, и наскоро се премести в Масачузетс. Неговата поредица „Магнус Чейс и боговете на Асгард“ е посветена на Бостън. – Бел. прев.

– Може ли да кацнем на земята? Този път внимателно?

За някогашна безсмъртна магьосница, владееща духовете на въздуха, Калипсо никак не обичаше летенето. Студеният вятър навяваше кестенявата ѝ коса в лицето ми, като ме караше да мигам и плюя.

Правилно прочете, скъпи читателю.

Аз, най-важният измежду всички пътници, младежът, който някога бе великият бог Аполон, бях принуден да седя най-отзад върху дракона. Какви ли не унижения изтърпях, след като Зевс отне божествените ми сили! Не бе достатъчно, че вече съм шестнайсетгодишен смъртен с отвратителното име Лестър Пападопулос. Не бе достатъчно, че трябваше да се търтя по земята, за да върша – ух, подвизи, – докато не успя да спечеля отново благоволенieto на баща си, нито това, че имах отвратителни пъпки, които не се махаха от лекарства без рецепта. Освен всичко това, Лио Валдес не ми се доверяваше с управлението на бронзовото му животно, въпреки че имах шофьорска книжка, издадена в Ню Йорк.

Ноктите на Фестус опитаха да се захванат за зеления купол, който беше твърде малък за дракон с такъв размер. Спомних си как поставих статуя в реален размер на музата Калиопа в слънчевата си колесница и допълнителната тежест на орнамента с качулката ме накара да се наклоня към Китай и да създам пустинята Гоби.

Лио погледна назад с лице, изцапано със сажди.

– Аполоне, усещаш ли нещо?

– Защо аз трябва да усещам нещо? Само защото някога бях бог на пророчествата...

– Ти си този, който имаше видения – напомни ми Калипсо, – каза, че приятелката ти Мег ще е тук.

Само като чух името на Мег и ме заболя.

– Това не означава, че мога да я намеря с ума си! Зевс ми взе божествения GPS³!

– Божествен GPS? – попита Калипсо – Това си го измисли.

– Спокойно, приятели – намеси се Лио и потупа дракона по врата – Аполоне, просто опитай, става ли? Това прилича ли ти на града, който си сънувал, или не?

Огледах хоризонта.

Индиана бе равна земя. Магистрала пресичаха кафяви груби поля, сенките от зимни облаци плаваха над градското движение. Над нас се издигаше скромна купчина от многоетажни сгради в центъра, направени от камъни и стъкло, като слоеве от черен и бял желиран бонбон (и не от вкусния вид, а от ужасния, който стои векове наред в кутията със сладки на мащехата ти върху масата за кафе. И не, Хера, защо реши, че говоря за теб?).

След като паднах на земята в Ню Йорк, установих, че Индиана ми се вижда пуста и безрадостна, все едно един обикновен квартал на града се е разпрострял върху целия Манхатън, а после е прогонил две трети от населението си и хубаво се е измил.

Нямах представа защо зъл Триумвират⁴ на древни римски императори би избрал такова място. Нито можех да си представя защо Мег Макафри ще е изпратена тук, за да ме плени. Виденията ми обаче бяха ясни. Вече бях виждал това небе, бях чул заповедите, които старият ми враг Нерон даде на Мег:

„Върви на Запад. Плени Аполон преди той да успее да намери следващия Оракул. Ако не успееш да ми го доведеш жив, убий го“.

³ Глобална система за позициониране. – Бел. прев.

⁴ За този и други термини проверете разговорника в края на книгата. – Бел. прев.

Знаете ли кое е най-тъжното? Мег бе една от най-добрите ми приятелки. Освен това бе и героинята, която, благодарение на злонамереното чувство за хумор, което имаше Зевс, бе моя господарка. Докато бях смъртен, Мег можеше да ми нареди всичко, дори да се самоубия. Но беше по-добре да не мисля за това.

Размърдах се върху металното си място. След толкова седмици път, бях уморен и насинен от ездата. Исках да намеря място, в което да си почина, ала този град не бе такъв. Нещо в пейзажа ме правеше неспокоен като Фестус.

Въпреки това бях сигурен, че трябва да сме тук. Въпреки опасността, ако имах шанса да видя Мег Макафри отново, трябваше да опитам да я изтръгна от мъртвата хватка на злия ѝ пастрок.

– Това е мястото – казах аз, – предлагам да кацнем, преди този купол да се срине под тежестта ни.

– Вече казах това – изсумтя Калипсо на древен минойски⁵.

– Простете, велика магьоснице – отвърнах на същия език, – може би ако имахте полезни видения, щях да ви слушам по-често.

Калипсо ме нарече с няколко имена, които ми напомниха колко цветист бе някога минойският език, преди да изчезне.

– Хей, вие двамата – каза Лио, – не използвайте толкова стари диалекти. Говорете на испански, английски или машински.

Фестус изкърца в знак на съгласие.

– Всичко е наред, момчето ми – рече Лио, – сигурен съм, че не са искали да ни изключат от разговора. Нека сега отлетим до улицата, става ли?

⁵ Езикът на обитателите на остров Крит във времената преди ахейците да се появят в Гърция. Стара цивилизация със самобитна култура и религия, тя остава запомнена в старогръцките легенди и митове като родина на Минотавъра от Лабиринта. Според някои изследователи основна причина за упадък на Крит и изчезването на минойската цивилизация е страховито вулканично изригване. – Бел. прев.

Рубиненочервените очи на Фестус пламнаха. Металните му зъби се завъртяха като остриета на бормашина. Представих си го как мисли в момента: „Илиноис не звучи като лоша дестинация“.

Той обаче плесна с криле и отлетя от купола. Стрелнахме се надолу и кацнахме пред щатската сграда с достатъчно сила, за да напукаме паважа. Почувствах как очите ми се разтърсват като водни балони.

Фестус завъртя глава първо на една страна, а после на другата, а от ноздрите му се издигна пара.

Не видях никаква непосредствена опасност. Автомобили караха лениво по улица „Западен Уошингтън“. Наоколо минаваха пешеходци – жена на средна възраст в пъстра рокля, дебел полицай с картонена чаша за кафе, на която пишеше КАФЕНЕ ПАТАЧУ, гладко избръснат мъж със син костюм на райета.

Мъжът в синьо ни махна любезно, докато ни подминаваше.

– Добро утро.

– Здравсти, пич – отвърна Лио.

– Защо бе толкова приятелски настроен? – килна глава Калипсо. – Не видя ли, че стоим върху дракон, който тежи петдесет тона?

– Мъглата, бечче – ухили се Лио, – обърква очите на смъртните. Прави чудовищата да изглеждат като бездомни кучета, мечовете като чадъри, а мен дори по-красив от обикновено!

Калипсо заби пръсти в бъбреците на Лио.

– Ох! – оплака се той.

– Знам какво е Мъглата, Леонид⁶...

---

⁶ „Лио“ е популярно име сред латиноамериканците, идентично с италианското „Лео“ и по принцип идва от „Леонардо“. Калипсо обаче е прекръстила любимия си с древногръцкото име Леонид на името на великия спартански цар, изправил се с триста от своите воини хоплити срещу армията на персите, което е вдъхновило и комикса „300“ на Франк Милър, по който бе заснет филм. Леонид обаче и до ден-днешен е име, срещано при руснаците. – Бел. прев.

– Хей, казал съм ти да не ми викаш така.

– ...Мъглата обаче трябва да е невероятно силна, за да прикрие чудовище с размера на Фестус от такова разстояние. Аполоне, това не ти ли се струва малко странно?

Разгледах пешеходците наоколо.

Наистина, имаше места, където Мъглата наистина се съгътяваше. Над Троя, небето над бойното поле бе така претърпено с богове, че не можеше да завъртиш колесницата си, без да бляснеш друго божество, ала троянците и гърците виждаха само косвени следи от присъствието ни. На острова „Три мили“ през 1979-а година смъртните някакси не успяха да разберат, че ядрената катастрофа бе породена от епична битка с моторни резачки между Арес и Хефест. (Доколкото си спомням, Хефест бе обидил широките дънки на Арес.)

И все пак не смятах, че проблемът тук е в Мъглата. Нещо в местните ме притесняваше. Лицата им бяха твърде спокойни. Отнесените им усмивки ми напомняха на атиняните преди Дионисиите – всички бяха разсеяни, в добро настроение и мислеха за предстоящите пиянски изстъпления.

– Трябва да се скрием от околните – предложих аз – може би...

Фестус се спъна, а после потрепера като мокро куче. От вътрешността на гърдите му долетя звук като скъсана верига на колело.

– Не отново – каза Лио, – всички да слизат!

Двамата с Калипсо бързо го послушахме.

Лио изтича пред Фестус и вдигна ръце с класическия жест на драконоукротител.

– Хей, приятелче! Всичко е наред! Просто ще трябва да те изключат за малко, става ли? Само колкото да...

Фестус повърна колона пламъци, която погълна Лио. За щастие, Валдес бе огнеупорен. Дрехите му обаче не бяха. От

това, което ми бе казал, Лио можеше да спаси дрехите си от изгаряне просто като се концентрира. Ако обаче го хванеха в крачка, това не винаги се получаваше.

Когато пламъците се разсеяха, Лио стоеше пред нас по азбестови боксерки, вълшебния си колан и чифт димящи, наполовина стопени маратонки.

– Проклятие! – оплака се той. – Фестус, навън е много студено!

Драконът се поклати. Лио се стрелна напред и натисна ръчката зад предната лява лапа. Фестус започна да се свива. Крилете, крайниците, вратът и опашката му се прибраха в тялото, бронзовите люспи се припокриха и сгънаха навътре. За броени секунди нашият робоприятел се превърна в огромна бронзов куфар.

Това трябваше да е физически невъзможно, разбира се, но като всеки почтен бог, герой или инженер, Лио Валдес отказваше да се съобразява със законите на физиката.

Той се намръщи към новия ни багаж.

– Човече... мислех, че съм оправил жирокондензатора. Предполагам, че сме закотвени тук, докато не намеря магазин за машини.

Калипсо направи гримаса. Розовото ѝ яке за ски се покри с кондензирана влага от полета ни през облаците.

– Дори да намерим такъв магазин, колко време ще отнеме, докато оправяш Фестус?

– Дванайсет часа – сви рамене Лио, – може би и петнайсет.

Натисна един бутон отстрани на куфара и се показва дръжка.

– Няма да е зле да намерим и магазин с мъжки дрехи.

Представих си как Лио влиза в „Ти Джей Макс“ по боксерки и с разтопени маратонки, докато тегли бронзов куфар зад гърба си. Идеята не ми допадна.

Тогава някой извика от тротоара:

– Ехо!

Жената с пъстра рокля се бе върнала. Поне изглеждаше като същата жена, освен ако в Индианаполис нямаше много жени, които носят рокли на виолетки и слънчогледи и прически, излезли като от 50-те години на миналия век.

– Каква прекрасна утрин! – усмихна се неопределено тя.

Утринта всъщност бе отвратителна – студена, облачна, с мирис, който подсказваше, че скоро ще завали сняг.

Махнах ѝ театрално – жеста, който отправах на поклонниците си, когато идваха да се жалват пред олтара ми. За мен съобщението бе достатъчно ясно:

„Виждам ви, жалки смъртни, а сега си вървете. Боговете разговарят.“

Жената не схвана намека. Тя тръгна напред и застана пред нас. Не бе особено дебела, но нещо в пропорциите ѝ ми се стори нередно. Раменете ѝ бяха твърде широки за главата. Гърдите и коремът ѝ се подаваха на буцеста маса, все едно е натъпкала торба с кивита под роклята си. С кокалестите си ръце и крака ми напомни на огромен бръмбар. Съмнявах се, че ще стане лесно, ако някой я събори на земята.

– Леле-мале! – стисна тя чантичката си с две ръце. – Дечица, какви сте ми сладури само!

Червилото и сенките за очи, които ползваше, бяха отровна-нолилави. Запитах се дали мозъкът ѝ получава достатъчно кислород.

– Госпожо – рекох, – не сме дечица.

Можех да добавя, че съм на четири хиляди години, а Калипсо е още по-стара от мен, но реших да не навлизам в подробности.

– А сега, ако обичате, имаме да поправяме куфар, а приятелят ми се нуждае от нови панталони.

Опитах да я заобиколя, но тя блокира пътя ми.

– Не може да си тръгнете, миличък! Не и преди да ви посрещнем за добре дошли в Индиана!

Тя извади смартфон от чантичката си, а екранът му засия, все едно обаждането вече е набрано.

– Той е, няма съмнения – каза тя по телефона, – елате всички. Аполон е тук!

Имах чувството, че не сърцето, а дробовете ми се свиват.

Навремето щях да я позная още при идването си в града. Местните, разбира се, щяха да ме посрещнат с почести. Щяха да пеят и танцуват, докато хвърлят цветя по мен, и веднага да започнат строежа на нов храм

Но като Лестър Пападопулос не заслужавах подобно посрещане. Изобщо не приличах на славното си „аз“. Идеята, че жителите на Индиана са ме разпознали въпреки чорлавата коса, пъпките и коремчето, бе колкото обидна, толкова и ужасяваща. Ами ако издигнеха статуя в сегашния ми вид – гигантски златен Лестър в центъра на града? Другите богове щяха да ми се присмиват до края на вечността!

– Госпожо – рекох, – опазвам се, че ме бъркате с някой...

– Не бъди толкова скромна! – жената захвърли телефона и чантичката си настрани, след което стисна ръката ми със силата на фитнес маниак. – Нашият господар много ще се зарадва да те плени. И моля, наричай ме Нанет.

Калипсо нападна. Или искаше да ме защити, което бе малко вероятно, или не харесваше името Нанет. Фрасна жената в лицето.

Това, само по себе си, не ме изненада. Изгубила силите си на безсмъртна, Калипсо опитваше да овладее други умения. Засега се бе провалила в опитите си да стане майстор на меч, копие, шурикените, камшиците и ситуационната комедия. (Съчувствах и разбирах.) Днес реши да опита юмручния бой.

Това, което ме изненада, бе шумният пукот, който юмрукът ѝ издаде, когато удари лицето на Нанет. Звукът от счупени кости на пръсти.

– Ох! – отстъпи назад Калипсо, стиснала ръката си.

Главата на Нанет се плъзна назад. Тя ме пусна, за да опита да задържи лицето си, но бе твърде късно. Главата ѝ падна от раменете, изтрака на паважа и се търкулна настрани. Очите ѝ все още мигаха, а лилавите ѝ устни трепериха. Основата ѝ бе от гладка неръждаваема стомана. Към нея бе залепен скок с коса и безопасни игли.

– Свети Хефесте! – изтича Лио към Калипсо. – Госпожо, счупихте ръката на приятелката ми с лицето си! Да не сте автоматон?

– Не, миличък – отвърна обезглавената Нанет. Сподавеният ѝ глас не дойде от неръждаваемата глава на тротоара, а идваше отнякъде изпод дрехата ѝ. Над яката ѝ, където трябваше да бъде вратът ѝ, се виждаха подрязани кичури руса коса, хванати с безопасни игли.

– Трябва да кажа, че не бе много любезно да ме удряте.

Твърде късно осъзнах, че металната глава е била част от маскировка. Така както сатириите прикриваха копитата си с човешки обувки, това създание минаваше за смъртно, като се преструваше, че има човешко лице. Гласът ѝ идваше от корема, което означаваше...

Коленете ми потрепераха.

– Блема – рекох аз.

Нанет се изсмя. Издутият ѝ търбух започна да се гърчи под плата на цветя. Тя скъса блузата си, нещо, което една учтива гражданка от Средния запад никога не би направила, и така разкри истинското си лице.

Там, където трябваше да е сутиенът на нормална жена, премигнаха две огромни издути очи. От гръдния кош се по-

даваше дълъг, лъскав нос. По корема ѝ се кривеше уродлива уста – с блестящи оранжеви устни и зъби като раздадено тесте карти за игра.

– Мда, миличък – каза лицето, – арестувам ви в името на Триумвирата!

Добре изглеждащите граждани от двата края на улица „Уошингтън“ се обърнаха и тръгнаха с маршова стъпка към нас.

2

*Мъже и жени ходят без глави.
Средният запад не ми харесва.
Вижте – дух от сирене.*

ЛЕЛЕ, АПОЛОНЕ, МОЖЕ би си мислите вие, защо просто не извади лъка си и не я застреля? Или не я очарова с песен от бойното си укулеле?

Вярно е, че носех тези неща на гръб заедно с колчана си. Ала, уви, дори най-добрите оръжия на герои се нуждаят от нещото, наречено поддръжка. Децата ми Кайла и Остин ми го обясниха преди да напусна Лагера на нечистокръвните. Не можех просто да призова лъка и колчана от нищото и да ги използвам както навремето, когато бях бог. Повече не можех да поискам укулелето да се появи в ръцете ми и да очаквам то да е свършено настроено.

Оръжията и магическите ми инструменти бяха внимателно увити в завивки. В противен случай летенето през влажните зимни небеса щеше да изкриви лъка, да съсипе стрелите и да направи на Хадес струните на моето укулеле. Да ги извадя сега щеше да отнеме няколко минути, с които не разполагах. А и силно се съмнявах, че ще ми помогнат срещу блемата.

Не си бях имал работа с техния вид от времената на Юлий Цезар. Спокойно можех да изкарам и още две хилядолетия, без да ги видя.

Как може бог на поезията и музиката да е ефективен срещу вид, чиито уши са завряни под мишниците им? Блемите не уважаваха и стрелбата с лък. Те бяха корави дебелокожи биячи за масови сражения. Дори повечето болести не ги ловаха, което означаваше, че нито са ме търсели за медицинска помощ, нито се бояха от чумните ми стрели. Най-лошото обаче бе, че нямаша чувство за хумор или въображение. Не се интересуваха от бъдещето и не виждаха полза от оракули и пророчества.

Накратко, не бихте могли да създадете раса, която да е по-враждебно настроена към привлекателен и всестранно развит бог като мен. И повярвайте, Арес опита. Хесенските наемници от 18-ти век? Ужас. Тогава Джордж Вашингтон и аз имахме ужасни проблеми с тях.

– Лио – казах аз, – активирай дракона.

– Но аз току-що го изключих да спи!

– Побързай!

Лио започна да натиска бутоните на куфара. Нищо не се случи.

– Казах ти, човек. Дори Фестус да работеше без проблеми, пак щеше да е трудно да го събудиш, след като е заспал.

Чудесно, помислих си. Калипсо се бе навела над счупената си ръка и псуваше на минойски. Лио трепереше по гаци. А аз... ами аз бях Лестър. Освен това вместо да посрещна враговете си с огромен огнедишащ автоматон, трябваше да го направя с труднопреносим метален куфар.

Завъртях се към блемата.

– МАХНИ СЕ, отвратителна Нанет!

Опитах да призова стария божествен гняв в гласа си.

– Докосни с ръце божественото ми тяло отново и ще бъдеш УНИЩОЖЕНА!

Когато бях бог, тази заплаха бе достатъчна, за да накара цели армии да подмокрят камуфлажните си панталони. Нанет обаче само премигна с кравешки очи.

– Не бъди груб – каза тя. Устните ѝ бяха гротескно хипнотични, все едно гледах хирургически разрез, използван като марионетка. – А и ти, миличък, вече не си бог.

Защо хората обичаха да ми напомнят това?

Още местни се появиха на позиция. Двама полицаи слязоха от щатската сграда. В ъгъла на „Сенат Авеню“ трима работници по почистването изоставиха боклукчийския камион и прескочиха тромаво металните кофи за боклук. От другата страна се появиха половин дузина мъже в бизнес костюми, които минаха през ливадата на парламентарната сграда.

– Всички ли в този град са метални? – прокле Лио. – По-добре да бяха метъли.

– Отпусни се, сладур – каза Нанет, – предай се и няма да ви нараняваме много. Това е работа за императора!

Въпреки счупената си ръка, Калипсо явно не възнамеряваше да се предаде. Тя извика яростно и отново нападна Нанет, като този път ритна като каратеката към големия нос на блемата.

– Недей! – викнах аз, но, уви, твърде късно.

Както казах, блемите са корави същества. Трудно се раняват, а още по-трудно се убиват. Кракът на Калипсо улучи мишената и глезенът ѝ се изви с гадно пукане. Тя падна и започна да се дави от болка.

– Кал – изтича до нея Лио, – махни се, коремно лице!

– Какъв език, миличък – скара му се Нанет. – Сега се опазвам, че ще трябва да ви стъпча.

Тя вдигна една скъпа кожена обувка, ала Лио беше побърз. Призова кълбо пламък и я хвърли като бейзболна топка, като удари Нанет право между очите на гърдите ѝ. Пла-

мъщите я обвиха и подпалиха както веждите, така и роклята на цветя.

Нанет изпищя и се олюля, а Лио извика.

– Помогни ми, Аполоне!

Осъзнах, че стоя замръзнал от ужас, което щеше да е неред, ако наблюдавах сцената на безопасно разстояние върху трона си от планината Олимп. Уви, сега бях долу, сред смъртните. Помогнах на Калипсо да се изправи на здравия си крак, метнахме ръцете ѝ през раменете ни (Калипсо се развика, когато по погрешка я хванах за счупената ръка) и започнахме да се отдалечаваме с куцукане.

На около десет метра по ливадата, Лио внезапно спря.

– Забравих Фестус!

– Остави го – сопнах се аз.

– Какво?

– Не можем да мъкнем и него, и Калипсо! Ще се върнем да го вземем по-късно. Блемите може и да не му обърнат внимание.

– Но ако разберат как се отваря – затюхка се Лио, – ако го наранят...

– ГРРР!

Застанала зад нас, Нанет разкъса остатъците от горящата си рокля. Космата козина покриваше тялото ѝ от кръста надолу, не много различна от тази на сатир. Веждите ѝ димяха, но иначе лицето ѝ изглеждаше здраво. Плю пепел от устата си и загледа към нас.

– Това изобщо не беше мило! ХВАНЕТЕ ГИ!

Бизнесмените почти ни бяха настигнали, като премахнаха всяка надежда, че можем да се върнем при Фестус, без да ни хванат.

Избрахме единствения ни останал героичен вариант и побягнахме.

Не се бях чувствал толкова затруднен от трикракото надбягване с Мег Макафри в Лагера на нечистокръвните. Калипсо опита да помага, като риташе подобно на пръчка за пого между мен и Лио, но всеки път, когато удареше ранените си ръка или крак, викаше, след което се отпускате между нас.

– Съжалявам, момчета – промърмори тя. Лицето ѝ бе обляно с пот, – предполагам, че не съм създадена за отборни битки.

– Нито пък аз – признах аз, – може би Лио ще успее да ги удържи, докато...

– Хич и не ме гледай – изсумтя Лио, – аз съм само един монтьор, който от време на време си играе с огъня. Боецът ни в момента е затворен във формата на куфар.

– Куцукай по-бързо тогава – предложих му аз.

Достигнахме улицата живи само защото блемите се движеха страшно бавно. Предполагам, че и аз щях да съм така, ако балансирах метална глава върху, хмм, главата си, но дори без маскировките блемите бяха повече силни, отколкото бързи. Техните ужасяващо дълбоки погледи ги караха да вървят с изключителна предпазливост, все едно земята е холограма на няколко слоя. Само да успеехме да ги надкуцукаме!

– Добро утро! – появи се полицай с изваден пистолет вдясно от нас. – Спрете, или ще стрелям! Благодаря предварително!

Лио извади запушена бутилка от колана си, метна я в краката на полия и навсякъде около него изригнаха зелени пламъци. Полицията изтърва пистолета си и започна да разкъсва горящата си униформа, като разкри гърди, покрити с космати вежди, и корем, който имаше спешна нужда от бръснене.

– Пфу! – каза Лио. – Надявах се да е от блемите. Това беше единствената ми стъкленица с гръцки огън, приятели. А не мога да призовавам огнени топки, докато припадна, така че...

– Трябва да намерим прикритие – рече Калипсо.

Мъдър съвет, но в Индиана не тачеха много прикритията. Улиците бяха широки и прави, пейзажите – плоски, тълпите – редки, така че всичко да се вижда навсякъде от всички.

Завихме към „Южен Капитол“. Погледнах през рамо и видях, че тълпата с ухилени фалшиви глави ни настига. Един стойтелен работник спря да откъсне калника на пикап, а после се върна към парада, метнал хромираната бухалка през рамо.

По същото време обикновените смъртни или поне тези от тях, които не изглеждаха заинтересувани от възможността да ни убият на момента, продължаваха да работят, да чакат по светофарите, да звънят по телефоните, да си пият кафето и тотално да не ни обръщат внимание. В едно ъгълче, седнал върху кашон за мляко, един завит до ушите бездомник ме помоли за милостиня. Сподавих порива си да му кажа да я поиска от преследвачите ни.

Сърцето ми беше бясно. Краката ми трепереха. Мразех смъртното си тяло. Изпитвах толкова много смущаващи неща като страх, студ, гадене и импулс, които ме караха да се разцивря:

– Не ме убивайте!

Ако Калипсо не бе счупила глезена си, може би щяхме да се движим по-бързо, но не можехме да я оставим. Не че я харесвах толкова, но вече бях убедил Лио да зарече дракона си. Не исках да насилвам късмета си.

– Там! – каза магьосницата и посочи с брадичката към нещо, което изглеждаше като сервизна алея зад един хотел.

Потреперих, спомняйки си първия ми ден в Ню Йорк като Лестър Пападопулос.

– Ами ако е задънена уличка? Последният път, когато се озовах в задънена уличка, нещата не свършиха добре.

– Да пробваме – каза Лио, – може да успеем да се скрием там или... де да знам.

„Де да знам“ ми звучеше като ненадежден план Б, но нямах какво друго да предложа.

Добрата новина бе, че уличката не бе задънена. Виждах изхода ясно в далечния край на блока. Лошата новина беше, че товарните рампи зад хотела бяха заключени и нямаше къде да се скрием. Освен това на срещуположната стена на уличката имаше редица кофи за боклук.

Мразя кофите за боклук.

– Предполагам, можем да скочим в... – въздъхна Лио.

– Не! – изляях. – Никога повече!

Минахме по уличката колкото се може по-бързо. Опитах да успокоя нервите си, като наум измислих сонет за различните начини, по които един гневен бог би могъл да унищожава кофите за боклук. Толкова се увлякох, че не забелязах какво има пред нас, докато Калипсо не ахна.

– Какво? – спря се Лио. – Леле.

Привидението блестеше със слаба червеникава светлина. Носеше обикновен хитон, сандали и меч, прибран в ножницата, като гръцки воин в разцвета на силите си... само дето беше обезглавен. За разлика от блемите обаче този призрак някога бе на истински човек. Етерна кръв капеше от посечената шия и пръскаше прозрачната му оранжева туника.

– Този призрак има цвета на кашкавал – отбеляза Лио.

Призрактът вдигна една ръка и ни прикани да приближим.

Понеже не съм роден смъртен, не изпитвам особен страх от мъртъвците. Ако си видял една измъчена душа, видял си

ги всичките. При все това, нещо в този дух ме смути. Той ми навяваше далечен спомен, чувство на вина за нещо, сторено преди хилядолетия...

Зад нас блемите се развикаха по-силно. Чух ги да крещят:

– Добро утро!

– Извинете!

И дори:

– Какъв прекрасен ден! – на съгражданите си от Индиана.

– Какво да правим? – попита Калипсо.

– Да последваме призрака – отвърнах.

– Какво? – извика Лио.

– Да последваме призрака с цвета на сирене. Както винаги казваш, *vaуа соп queso*⁷.

– Това беше шега, *ese*⁸!

Оранжевият дух отново ни прикани да приближим, а после заплува по въздуха към края на улицата.

– Ето ви и вас! – извика зад нас един мъж.

Извърнах се за да видя как калника на пикап се върти към нас.

– Залегнете! – съборих Калипсо и Лио и така накарах магьосницата да нададе нови вопли на агония. Калникът мина над главите ни и се заби в кофата за боклук, като предизвика експлозия от конфети боклук.

С мъка се изправихме на крака. Калипсо трепереше и вече не се оплакваше от болки. Бях сравнително сигурен, че изпада в шок.

Лио извади пистолет за телбот от колана си.

– Вие вървете напред. Аз ще ги задържа доколкото мога.

⁷ Испанска шега, „Накъдето те отведе сиренето“, оригиналът е *vaуа соп диос*, „Накъдето те отведе Бог“. – Бел. прев.

⁸ Испанско дружеско обръщение. Расистко, ако се използва от бял към испаноговорящ. – Бел. прев.

– И какво смяташ да направиш? – попитах аз. – Да ги закачиш по двойки?

– Ще ги целя с разни неща! – сопна се Лио. – Да нямаш по-добра идея?

– С-спрете и двамата – заекна Калипсо, – няма да изоставаме никого. Сега вървете. Ляво-дясно, ляво-дясно.

Излязохме от алеята на открит кръгъл площад. Защо в Индиана не строяха градовете си като хората, с тесни и усукващи се улички, множество тъмни ъгълчета, а дори и с някои стратегически поставени бомбоубежища?

По средата на кръговото движение имаше фонтан, обкръжен от празни цветни лехи. На север се издигаха двете кули на друг хотел. На юг се извисяваше по-стара и внушителна сграда от червени тухли и гранит, може би гара от Викторианската епоха. От едната страна на зданието се издигаше часовникова кула на около 60 метра в небето.

Над главния вход, под мраморна арка, колосален розов прозорец блестеше в рамка от зелена мед, като цветно стъкло на таблото за дартс, което използвахме всяка седмица на Олимп.

От тази мисъл усетих прилив на носталгия. Бих дал всичко, за да се върна у дома за играта, дори ако трябваше да слушам как Атина се хвали с резултатите си на скрабъл.

Огледах площада. Призрачният ни гид, изглежда, бе изчезнал.

Но защо ни бе довел тук? Трябваше ли да опитаме да влезем в хотела?

А в гарата?

Тези въпроси се изпразниха от съдържание, когато блемите ни обкръжиха.

Тълпата изригна от алеята зад нас. Полицейска кола зави по кръговото до гарата. Един булдозер навлезе в паркинга на хотела, а шофьорът му размаха ръце и извика весело:

– Здравейте! Ще ви размажа!

Всички изходи от площада бързо бяха блокирани.

Струя пот замръзна на врата ми. Дразнещо пищене изпълни ушите ми. Осъзнах, че това е сподавеното ми циврене.

„Моля ви, не ме убивайте, не ме убивайте.“

Няма да умра тук, обещах си аз. Твърде важен съм, за да загина в Индиана.

Но треперещите ми крака и тракащи ми зъби не бяха съгласни.

– Някой да има идея? – попитах аз спътниците си. – Търся добри идеи!

Калипсо изглеждаше така, сякаш най-добрата ѝ идея бе да не повръща. Лио вдигна пистолета за телбод, който явно никак не уплаши блемите.

Старата ми приятелка Нанет излезе от средата на тълпата, а лицето на гърдите ѝ се ухили. Скъпите ѝ кожени обувки никак не отиваха на русата козина по краката ѝ.

– Проклятие, милички, успяхте да ме ядосате малко.

Грабна най-близкия уличен знак и с един замах го изтръгна от земята.

– А сега не шавайте, моля. Просто ще ви разбия главите с това нещо.

3

Последното ми представление.

Някаква баба изпуска микрофона.

И избива всички.

БЯХ ГОТОВ ДА СТАРТИРАМ защитния план „Омега“ – да падна на колене и да започна да се моля за милост, – когато Лио ме спаси от това унижение.

– Булдозер – прошепна той.

– Това кодова дума ли е? – попитах.

– Не. Ще се промъкна до булдозера. Вие двамата разсейвайте метълите.

И прехвърли тежестта на Калипсо върху мен.

– Ти луд ли си? – изсъска тя.

Лио я погледна умолително, все едно иска да каже – „Довери ми се! Разсейвай ги!“, а после внимателно тръгна настрана.

– О! – грейна Нанет. – Да не предлагаш да умреш първи, ниско геройче! Ти ме подпали, така че е логично.

Допуснах, че какъвто и план да има Лио, той ще пропадне, ако започне да спори с Нанет за височината си (Лио става чувствителен, когато го нарекат нисък.) За щастие, аз имам природния талант да привличам вниманието на останалите върху себе си.

– Кандидатствам да бъда убит пръв! – извиках аз.

Цялата тълпа ме загледа, а аз проклех наум избора на думите си. Трябваше да кандидатствам за нещо по-лесно,

като например да опека торта или да почистя след екзекуцията.

Често говоря без да мисля предварително за казаното. Понякога се получава, друг път води до импровизирани шедеври като Ренесанса или Бийт поколението⁹. Надявах се, че и този път ще се получи нещо такова.

– Ала първо – рекох – чуйте молбата ми, милостиви блеми!

Полицаят, който Лио бе опърлил, свали пистолета. Няколко зелени вългана от гръцкия огън още димяха по брадата на корема му.

– Какво искаш да кажеш с това „чуите молбата ми“?

– Е – рекох, – обичай е да чуете последните думи на умиращия човек... или герой, или бог,... или... за каква се смяташ, Калипсо? Титан? Полутитан?

Калипсо се прокашля по начин, който подозрително прозвуча като „идиот“.

– Това, което Аполон се опитва да каже, о, милостиви блеми, е, че доброто възпитание изисква да ни дадете право на последни думи, преди да ни убие, а съм сигурна, че не бихте искали да изглеждате невъзпитани.

Блемите изглеждат слисани. Изгубиха учтивите си усмивки и поклатиха метални глави. Нанет тръгна напред и вдигна примирено ръце.

– Не, наистина. Ние сме много възпитани.

– Изключително възпитани – добави полицаят.

– Благодаря ти – каза Нанет.

– Моля, няма за какво – рече полицаят.

– Чуйте тогава! – извиках. – Приятели, врагове, блеми... вдигнете ръце, за да могат подмишниците ви да чуят тъжната ми история.

⁹ Тесен литературен кръг от група писатели (главно в САЩ), който се оформя след Втората световна война и достига световна слава през 1950-те год. – Бел. прев.

Лио направи още една крачка настрана, прибрал ръце в джобовете на колана си. След още петдесет и седем-осем стъпки щеше да стигне до булдозера. Фантастично.

– Аз съм Аполон! – започнах. – Някогашен бог! Паднах от Олимп, прокуден от Зевса, който ме обвини несправедливо за войната с гигантите!

– Ще повърна – промърмори Калипсо, – нека седна.

– Нарушаваш ритъма ми.

– Ти нарушаваш слуха ми. Нека седна!

Помогнах на Калипсо да седне върху опорната стена на фонтана.

Нанет вдигна уличния си знак.

– Това ли е всичко? Вече мога ли да ви убия?

– Не, не! – казах аз. – Аз само помагам на Калипсо, така че... тя да бъде мой хор. Доброто гръцко представление винаги има нужда от хор.

Ръката на Калипсо изглеждаше като смачкан патладжан. Глезенът ѝ над маратонката се бе подул. Не виждах как е още в съзнание и не вярвах да може да помогне като хор, но тя си пое треперливо въздух и кимна.

– Готова съм.

– Вижте – рекох аз, – пристигнах в Лагера на нечистокръвните като Лестър Пападопулос!

– Жалък смъртен! – обади се хорово Калипсо. – Най-безполезен измежду всички тийнейджъри!

Погледнах я кръвнишки, но не посмях отново да спра представлението си.

– Преодолях много трудности с помощта на моята спътница Мег Макафри!

– Иска да каже неговата господарка! – добави Калипсо. – Дванайсетгодишно момиче! Вижте жалкия ѝ роб Лестър, най-безполезен измежду всички тийнейджъри.

Полицият изпухтя нетърпеливо.

– Ама ние знаем всичко това. Императорът ни каза.

– Шшт – каза Нанет, – дръж се възпитано!

Поставих ръка на сърцето си.

– Спасихме гората на Додона, древния оракул, и провалихме плановете на Нерон! Ала, уви! Мег Макафри избяга от мен. Злият ѝ пастрок отрови ума ѝ.

– Отрова! – провикна се Калипсо. – Като дъха на Лестър Пападопулос, най-безполезен измежду всички тийнейджъри!

Подтиснах порива да съборя Калипсо върху цветята. В същото време Лио си проправяше път към булдозера, като маскиреше това със свободна танцова стъпка, като се въртеше, охкаше и имитираше думите ми. Изглеждаше като халюцинираща балерина с боксерките си, но блемите учтиво му сториха път.

– Вижте – извиках аз, – от Оракула на Додона чухме пророчество, петостишие най-страшно и ужасяващо!

– Ужасяващо! – обади се Калипсо. – Като уменията на Лестър, най-безполезен измежду всички тийнейджъри!

– Измисли нещо друго – изсумтях аз, а после продължих за пред публиката, – пътувахме на Запад в търсене на друг оракул, борейки се с най-страховити врагове! Сразихме дори циклопи!

Лио скочи върху стъпалото на булдозера си, надигна пистолета за телбод, а после стреля по шофьора два пъти там, където трябваше да са истинските му очи. Дори за здравеняци като блемите това трябваше да е неприятно. Шофьорът извика и се хвана за гърдите. Лио го изрита от мястото на шофьора.

– Хей! – извика полицаят.

– Чакайте – помолих ги аз, – нашият приятел само драматизира битката ни с циклопите. Това е напълно допустимо, когато разказваш една история.

Тълпата се размърда неспокойно.

– Доста дълги последни думи – оплака се Нанет, – кога ще мога да ти разбия главата?

– Скоро! – обещах аз. – Та, както казвах, пътувахме на Запад!

Изправих Калипсо отново на крака с много хленчене от нейна страна (и малко от моя).

– Какво правиш? – промърмори тя.

– Помогни ми – казах аз, – вижте, приятели и врагове! Вижте как пътувахме!

Дватама тръгнахме с олюляване към булдозера. Ръцете на Лио се размърдаха над управлението на булдозера и двигателят му запаля с ръмжене.

– Това не е история! – възмути се полицаят. – Те бягат!

– Няма такова нещо! – избутах Калипсо на булдозера и се покатерих зад нея. – Виждате ли, пътувахме няколко седмици така.

Лио отстъпи назад. *Бръм. Бръм. Бръм.* Лопатата на булдозера се вдигна.

– Представете си, че сте в Лагера на нечистокръвните – извиках аз на тълпата – и опитваме да се измъкнем от вас!

Осъзнах грешката си. Помолих блемите да си представят нещо, а те просто не бяха способни на това.

– Спрете ги! – полицаят вдигна пистолета си и стреля. Първият изстрел рикошира от металната лапа на булдозера.

– Чуйте ме, приятели – помолих ги аз, – вдигнете ръце, така че подмишниците ви да ме чуят!

Ала ние вече бяхме подложени на преголямо изпитание доброто им възпитание. Една кофа за боклук прелетя над

главите ни. Един бизнесмен вдигна декоративна каменна урна от ъгъла на фонтана и я метна към нас, като унищожи предния прозорец на хотела.

– По-бързо! – казах аз на Лио.

– Опитвам, човече – промърмори той, – но това чудо не е правено за скорост.

Блемите приближиха.

– Погледнете! – извика Калипсо.

Лио завъртя колкото да отблъсне една желязна скамейка с лопатата. За нещастие, това ни откри за друга атака. Нанет изстреля уличния знак като харпун.

Металният прът прониза шасито на булдозера с взрив от пара и масло. Машината, с която трябваше да избягаме, потрепера и спря.

– Страхотно – каза Калипсо, – а сега какво?

Този ден бе изключително подходящ за връщане на божествената ми сила. Можех да вляза в битка и да разхвърлям враговете си като парцалени кукли. Вместо това костите ми сякаш се втечиха и паднаха в обувките. Ръцете ми трепереха толкова лошо, че се съмнявах да мога да извадя лъка си, дори и да опитам. Нима славният ми живот щеше да свърши така – смазан от доброто възпитание на безглавите хора в Средния запад?

Нанет скочи на покрива на булдозера, като така видях ужасяващата гледка на ноздрите ѝ. Лио опита да я прогони с пламъците си, но този път Нанет бе подготвена. Отвори уста и погълна огнената топка, като не показва следи от безпокойство, освен това, че се уригна леко.

– Не се чувствайте виновни, милички – каза ни тя, – никога нямаше да стигнете до синята пещера! Императорът е охраняван твърде добре! Но е жалко, че трябва да умрете! Празникът по именуването е след три дни, а ти и момичето

трябваше да сте главното увеселение в неговата процесия от роби!

Бях твърде ужасен, за да осмисля истински думите ѝ. Момичето... Мег ли имаше предвид? Иначе чух само „синя“, „роби“, „умрете“, което в момента точно описваше съществуването ми.

Знаех, че няма надежда, но свалих лъка от рамото си и започнах да го разопаковам. Внезапно една стрела се появи между очите на Нанет. Тя кръстоса очи в опит да я види, а после падна назад и се разпадна на прах.

Загледах опакованото си оръжие. Наистина бях бърз стрелец, но бях почти сигурен, че не аз съм пуснал стрелата.

Шумно подсвирване привлече вниманието ми. В средата на площада, покатерила се върху фонтана, бе приклепнала жена с избелели дънки и сребристо зимно палто. Бял брезов лък блестеше в ръката ѝ. На гърба ѝ имаше колчан, пълен със стрели. Сърцето ми подскочи. Помислих, че най-накрая сестра ми Артемида е дошла да ми помогне. Но не... тази жена бе почти на шейсет, а сивата ѝ коса бе вързана на кок.

Артемида никога не би се явила в такава форма.

По причини, които никога не бе споделяла с мен, Артемида избягваше да се явява на възраст, по-стара от, хмм, да кажем двайсет. Бях ѝ казвал безброй пъти, че красотата няма възраст. Всички модни списания на Олимп ще ви кажат, че четири хиляди са новите хиляда, ала тя просто не ме слушаше.

– На паважа! – извика сивокосата жена.

По целия площад се появиха кръгове с размерите на шахти. Всяка от тях се отвори като окото на камера и се появиха оръдия – механични арбалети, които се разлюляха и пуснаха лазерни мерници във всички посоки.

Блемите не опитаха да се прикрият. Може би не разбираха. Може би чакаха сивокосата жена да каже „моля“.

Аз обаче можех да кажа какво ще стане и без да съм бог на стрелците. За втори път през деня съборих приятелите си (сега трябва да призная, че това беше доста удовлетворително). Паднахме от булдозера, когато арбалетите изстреляха облак стрели.

Когато посмях да вдигна глава, от блемите не бе останало нищо друго освен купчини прах и дрехите им.

Сивокосата жена скочи от върха на фонтана. Предвид възрастта ѝ се уплаших да не счупи глезените си, но тя се приземи грациозно и тръгна към нас с лък в ръка.

Лицето ѝ бе осеяно с бръчки. Кожата под брадичката ѝ бе започнала да увисва. Старчески петна покриваха ръцете ѝ. Въпреки това се движеше с царствената сигурност на жена, която няма какво да доказва на когото и да било. Очите ѝ блестяха като лунна светлина върху водата. Нещо в погледа ѝ ми се стори странно познато.

Огледа ме, преброи до пет, след което поклати смаяна глава.

– Значи е вярно. Ти си Аполон.

Тонът ѝ не бе познатото „леле, Аполон!“, с което бях свикнал. Каза името ми така, все едно се познаваме лично.

– Срещали ли сме се?

– Не ме помниш – каза тя, – предполагам, че няма да ме помниш. Наричай ме Еми. А призрака, който видя? Това е Агамет. Той те отведе до прага ни.

Името Агамет определено ми се струваше познато, но както обикновено, не можех да си спомня откъде. Човешкият ми мозък продължаваше да ми изпраща дразнещото съобщение, че паметта ми е пълна и трябва да изтрия няколко века опит, преди да мога да продължа.

– Ти защо си по бельо – погледна Еми към Лио.

– Беше дълга утрин, *abueta*¹⁰ – въздъхна Лио, – но благодаря за помощта. Тези арбалети са страхотно бомбастични.

– Благодаря... мисля.

– Може би ще можеш да помогнеш на Кал? – продължи Лио. – Тя не е добре.

Еми коленичи до Калипсо, чийто тен бе придобил цвета на цимент. Очите на магьосницата бяха затворени, а дишането – накъсано.

– Зле е ранена – намръщи се Еми, докато наблюдаваше лицето на Калипсо, – каза, че името ѝ е Кал?

– Калипсо – обясни Лио.

– Ах – бръчките по лицето на Еми станаха по-дълбоки, – това обяснява всичко. Толкова много прилича на Зои.

Все едно ме прободоха с нож.

– Зои Нощната сянка?

В трескавото си състояние Калипсо промърмори нещо, което не успях да различа. Може би името „Нощна сянка“.

Векове наред Зои бе лейтенантът на Артемида, предводителката на ловджийките. Бе загинала в битка само преди няколко години. Не знаех дали Калипсо и Зои някога са се срещали, но бяха полусестри – дъщери на титана Атлас.

Никога не се бях замислял върху това, че си приличат.

Огледах Еми.

– Ако познаваш Зои, трябва да си една от ловджийките на сестра ми, но това е невъзможно. Ти си стара...

Спрях се преди каза „стара и болна“. Ловджийките не остаряваха и не умираха, ако не ги убиеха в битка, а тази жена определено бе смъртна. Усещах как жизнената ѝ енергия се изчерпва... точно като моята. Не като на някой безсмъртен. Трудно ми бе да обясня откъде го знам, но за мен

¹⁰ Бабe. – Бел. прев.

бе ясно. Като разликата между добре изпълнена и зле изпълнена пета нота.

В далечината завиха аларми. Осъзнах, че водим този разговор в разгара на малка военна зона. Смъртните или пък други блеми скоро щяха да пристигнат.

Еми щракна с пръсти. По целия площад арбалетите се прибраха. Порталите се затвориха, все едно никога не са съществували.

– Трябва да излезем от улицата – каза Еми, – хайде, ще ви отведе в „Уейстейшън“.

ЗА АВТОРА

Рик Риърдън, наричан разказвачът на боговете от „Пъблишърс Уикли“, е бестселъров автор на „Ню Йорк Таймс“. Известен с книгите за „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“, които пренасят гръцката митология в живота на съвременните читатели. Той продължава сагата с още две поредици – „Героите на Олимп“ и „Изпитанията на Аполон“, в които хитро комбинира римски и гръцки герои и богове със съвременни образи. Рик е описал и древноегипетските богове и тяхната магия в „Хрониките на Кейн“, както и нордическата митология в поредицата „Магнус Чейс и боговете на Асгард“. Милиони читатели по света харесват неговите бързи и забавни приключения, както и преразказите, които е направил на древните митове „Гръцките богове на Пърси Джаксън“ и „Гръцките герои на Пърси Джаксън“. Рик Риърдън живее в Бостън, Масачузетс, с жена си и двамата си синове.

За повече информация посетете www.rickriordan.com или го последвайте в

Twitter на профила @camphalfblood.

ОЧАКВАЙТЕ НАПРОЛЕТ ПРЕЗ 2018-ТА:

ИЗПИТАНИЯТА НА
ДФОЛОН

◀ 3 ▶

ПЛАМТЯЩИЯТ ЛАБИРИНТ

**ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ
Рик Риърдън**

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадес
Кръвта на Олимп

Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото
Чукът на Тор

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул